Alexandru Pecican - EL DORADO

Eram student şi cred ea era prin anul trei... da, sigur eram în anul trei când m-am înscris şi eu în excursia aceea de pomină.

De la Roma am plecat cu un Boeing-707 al companiei PAN AM. Ţin minte că tot timpul cât am zburat pe deasupra Atlanticului am făcut planuri cu Ina — urma să ne căsătorim într-un viitor cât de apropiat.

Am ajuns frânţi, nerăbdători să cumpărăm chilipiruri ale artizanatului latino-american. Ina şi-a cumpărat o carte în spaniolă (din care oricum n-avea şanse să înţeleagă ceva), iar eu o pătură de lama şi o pălărie uriaşă de paie.

Vizita prin capitală a durat mult, cu muzeul civilizaţiilor precolunabi«ne, «Steva biblioteci, un f Mm i american, câtevo gustări în restaurante cu specific, tequilla şi clătite cu furnici.

Ina m-a întrebat dacă "nu cumva vreau să scot o carte cu poze — mai aveam film berechet, iar aparatul meu fotografia parcă singur.

În munţi, aerul era cam rarefiat. Numai condorii din înalturi ne mai însoţeau cu zborul lor rotat. Când am rămas la izvor în urma grupului, plă-nuind o surpriză pentru ceilalţi — ne-am trezit izolaţi de ei. Ne rătăcisem. Era *implu să o ţinem tot pe şoseaua pe care, mai mult ca sigur, o luase şi autocarul nostru, dar am hotărât că tăind-o peste culme am mai scurta ceva din drumul până la cea mai apropiată localitate.

Ne-am trezit după câteva ore de mers istovitor, morţi de sete, la intrarea într-un oraş cetate, cocoţat pe o creastă de munte. Eu puteam să jur că e vorba despre Macho Picho — aşa cum îl cunoşteam de prin cărţi şi reviste. Se pare că localnicii fuseseră anunţaţi de sosirea noastră, căci am nimerit chiar În mijlocul unei sărbători tradiţionale în splendide costume cu pene, cu arme autentice şi cu muzică specifică. Probabil că fusese organizată anume pentru turişti.

Dar — ciudat... În zadar i-am căutat pe străzi pe ceilalţi din grup. Nu era chip să dăm n ci de ghid, nici de ei.

Ina şi cu mine am fost conduşi la un fel de masă festivă şi, în spiritul aceleiaşi sărbători, ni s-a vorbit mai mult prin semne Puneau un accent deosebit pe autenticitate, după cit se parc. Nf-am îndopat pe cinste — bucătărie excelentă (cam excentrică ea, dar foarte picantă).

Ne-au culcat într-o sală mare fără acoperiş, prin tavanul căreia se vedea tot cerul. Câţiva băştinaşi îmbrăcaţi în alb ne tot făceau semne, arătându-ne stelele. Am dedus că-i vorba de un cântec de leagăn atunci când au început să intoneze o muzică stranie cum nu mai auzisem, căci frânţi cum eram după drumul de peste zi, am adormit ca nişte prunci.

A doua zi totul a continuat cu şi mai mare fast. Am fost atât de transpuşi, încât uitarăm cu totul de ceilalţi, în piaţa mare se pregătea ceva deosebit. Pe nişte eşafodaje din buşteni se aprinseseră focuri. De jur împrejur, băştinaşi machiaţi în războinici cu cuţite şi arcuri dansau ritmic şi strigau îndesat. Când ne-am apropiat am văzut cum pe nişte ruguri adevărate (oare cum rezolvaseră partea tehnică a spectacolului 1!) erau întinşi "cavaleri cu pieptare de fier cu

chivăre metalice şi pantaloni bufanţi, imitând probabil moda vechilor cuceritori spanioli. La o privire mai atentă am sesizat în ce consta supliciul : prin nişte pâlnii rudimentare li se turna în gură aur topit din nişte căldări fumegânde. Totul era atât de bine regizat şi jucat, încât tresăreai scuturat de fiori reci la urletele cavalerilor rătăcitori.

Unul din ei, în drum spre locul supliciului trecu pe lângă noi şi privindu-ne cu insistenţă se opri o secundă încercând să ne vorbească într-o limbă care aducea mult cu spaniola. Ce folos ! — Nici eu nici Ina nu cunoaştem spaniola. Omul se zbuciuma degeaba. Escorta i-a îngăduit să-.şi scoată de la gât un frumos colier din aluminiu aurit, pe care mi l-a înmânat cu lacrimi în ochi. Mărturisesc că preţ de o secundă m-a impresionat, dar apoi mi-am revenit cu o admiraţie sporită faţă de arta acestui actor.

Mi-a plăcut de la început medalionul şi tocmai îl priveam cu atenţie, când am auzit primele răcnete. Pasăminte îi zdrobiseră picioarele şi acum îl ghiftuiau cu aur — aşa încât să se sature.

Am petrecut încă o zi la acel frumos festival folcloric, apoi am plecat conduşi de un ghid local spre civilizaţie. Un fapt avea să-mi întristeze întoarcerea : mi-am scăpat aparatul de fotografiat în prăpastie când am trecut un pod natural. Mi-au rămas însă toate celelalte amintiri : vase, pătura şi un fel de plasă plină cu noduri pe care mi-o dăduse la despărţire un băieţaş îmbrăcat în alb.

I-am întâlnit p» ceilalţi la aeroport, er .o M \ji încărcaţi. Ca nişte <ide\ăriţi turişti.

La Cluj, cclegul meu istoricul mi-a cerut colierul să-i vadă mai bine modelul ce îl interesase în mod deosebit. Peste două zile aveam să aflu că este din aur veritabil şi că are mai multe sute de ani la activ. Spunea că fuses» înregistrat în catalogul comorilor pierdute şi că aparţinuse pe la 1">00 şi ceva unui oarecare... uite că mi se în^ îrte pe limbă... da. Pintaro ... Pinzzaro, sau aşa ceva ...